

Ingers tankar

TV-program som väcker känslor

Nyligen sändes första delen av dokumentären **Tre pappor** på SVT. De fyra avsnitten handlar om tre unga pappor som vill bli världens bästa tänkbara pappa. När det sändes på Youtube 2020 blev de utsatta för en storm av nedsättande kommentarer. Jag tittade på alla fyra avsnitten häromkvällen och efter första avsnittet kunde jag förstå folks reaktioner.

De tre papporna, Jon, Linus och Jonas, inbjuder till en pappahelg, en tredagars papparetreat då det är tänkt att man ska prata känslor och lyfta sig själva för att klara av papparollen bättre. Det gör man bäst med ett killgäng. Istället för att umgås med öl och fotbollssnack på puben hittar de på att träffas och ägna sig åt **eld, kakao och dans** i en enkel lokal på landet. Tolv pappor får vara med på eventet.

Det första avsnittet handlar mest om Jon. Han idealiserar kärnfamiljen och tror att hans pappaskap ska ge honom det han tycker sig ha saknat i livet. Tyvärr så flyttar han snart isär

från sitt barns mor. Säkert är situationen jobbig med delad vårdnad om det lilla barnet och han behöver allt stöd han kan få.

Det andra avsnittet handlar om Jonas. Hans biologiske far försvann direkt och Jonas mamma separerade också snart från den man som kom att ta hand om Jonas uppväxt i sju ton år. Då Jonas insåg att det inte var hans biologiska pappa försämrades deras relation och båda upplevde sedan sorg på grund av detta. Jonas DNA letar förgäves efter spår av sin försvunne far.

B Ingers tankar

En fjärde ung pappa, Philip, bror till Linus, bjuds med att delta i ett retreat i sista avsnittet. Jag känner inte det ni snackar om, säger han. Han är en mer vanlig kille om man kan säga så, och tycker det hela är lite flum. Men han blir mer känslös efter en övning som går ut på kärleksbombning.

som människa och komma underfund med vad man är för person. Man upptäcker att man har känslor, man får uppleva barndomen och upptäcka världen en gång till, reflektera över tillvaron. I det idealiska fallet knyter man an till sitt barn för livet.

Säkert behöver de här männen den här verklighetsflykten och visst är det bra om män har kontakt med sitt inre känsloliv och kan landa i den bistra tillvaron som är livet.

Att bli förälder är det mest omstörtande i livet. Allt ställs på ända och man får ge avkall på mycket. Det kostar en hel del och ens tid får omprioriteras. Problem ska lösas och man måste anpassa sig till allt det nya, stå ut med skrik, få störd nattsömn med mera. Det lilla barnet har inga skyldigheter. Det är inget quickfix för ett dåligt förhållande eller ett medel att göra föräldern lycklig.

Ett barn är ingen sak man skaffar sig för att förverkliga sig själv. Men det är ojämförligt det bästa som kan få en förälder att utvecklas

I sådana fall behövs inga rituella ceremonier med varm choklad, tända ljus, brinnande rörelse, gonggongslag, fritt utrymme och sköna rörelser. Vill man slippa ifrån föräldraskapets slit går det säkert att komma ifrån någon gång på annat sätt och få sin självbekräftelse.

Män har i alla tider dragit sig undan från familjen till sina kompisar, ölat på puben, tittat på fotboll, åkt och fiskat, satt sig på ett älgpass eller dragit sig undan till garaget eller båthamnen och sina hobbies. Tillsammans med en enkel kaffetermos kan man också få aha-upplevelser av naturen, man behöver inte konstruera till det.

Även som man ska man ha klart för sig att ett föräldraskap kan innebära så mycket mer än skrikiga ungar.

Inger Klintberg Danielsson 22-11-23

